

VERVOLG-MEMORANDUM BETREFFENDE DE VOORSTELLEN VAN
DE TWEDE KAMERFRACHTIE VAN D'66 TOT VERBETERING VAN
DE INSPRAAKPROCEDURES BIJ DE RUIMTELIJKE ORDENING,
GEDAAN BIJ DE BEHANDELING VAN DE REGERINGSNOTA OVER
DE OPENBAARHEID BIJ DE VOORBEREIDING VAN HET RUIMTE-
LIJK BELEID (12.006) OP 4 FEBRUARI 1974

Deze voorstellen werden ontworpen
in samenwerking met de Werkgroep
Volkshuisvesting en Ruimtelijke
Ordering van de Stichting Weten-
schappelijk Bureau D'66, na raad-
pleging van Prof. Mr. J. Wessel

VRO 6

D66
1979
8

INLEIDING

Toen in 1968 als donderslag bij heldere hemel het besluit bekend werd gemaakt dat Shell-Chemie een bedrijf zou vestigen bij Moerdijk, vormde dit de aanleiding tot een interpellatie van de D'66-fractie in de Tweede Kamer en het verrichten van een diepgaand onderzoek naar het functioneren van de ruimtelijke ordeningsprocedures in ons land door een werkgroep van D'66. Dit onderzoek leidde tot de conclusie dat de bestaande procedures op een aantal punten zodanig te kort schieten, dat in ieder geval op korte termijn wijziging en aanvulling van de Wet en het Besluit op de Ruimtelijke Ordening nodig was.

Verontrusting werd o.m. uitgesproken over het veelvuldig anticiperen op grond van art. 19 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (WRO), waardoor het college van B en W in bepaalde gevallen de bevoegdheid heeft vrijstelling te verlenen van voorschriften van het geldende bestemmingsplan. Hierdoor kunnen ingrijpende beslissingen worden geforceerd, zonder dat sprake is van een publieke discussie vooraf en een mede hierop gebaseerde evenwichtige afweging van belangen. Een aanleiding tot het te pas en te onpas hanteren van de ontsnapingsclausules in de wet vormt de lange duur van de gehele procedure voor het tot stand komen van de plannen, met name de beroepsprocedure. In beginsel dient het vooruitlopen op de normale wettelijke procedure tot het uiterste beperkt te blijven. Daarvoor is het noodzakelijk voor het anticiperen extra voorwaarden te stellen en de normale procedure (inclusief de beroepsprocedure) zoveel mogelijk te versnellen.

Als een ander ernstig bezwaar werd gesignaleerd dat er voor een aantal onderwerpen, die voor de nationale ruimtelijke ordening van grote betekenis zijn, (de z.g. 'nationale bestemmingen'), geen wettelijk voorgeschreven procedure bestaat, die een voldoende inspraak van de burgers en de gekozen volksvertegenwoordigers garandeert. Dit geldt o.a. ten opzichte van de voorbereiding van plannen voor de aanleg van een eventuele tweede nationale luchthaven, terreinen voor militaire doeleinden, leidingstraten, belangrijke industriecomplexen en zeehavens. Bij dit soort projecten kan het voorkomen

dat de voorbereiding in het verborgene plaatsvindt, dat geen overleg wordt gevoerd met de lagere overheden, dat de verantwoordelijkheid van de regering wordt verdoezeld omdat formeel de lagere overheid een bestemmingsplan vaststelt (Shell-Chemie Moerdijk), dat de Tweede Kamer niet, te laat of op een verkeerde wijze bij de planvorming wordt ingeschakeld en dat de burgers geen recht op inspraak bezitten. Willekeur bij het kiezen van de procedures door de Rijksoverheid is hierbij mogelijk.

Op zo kort mogelijke termijn moet daarom voor deze nationale bestemmingen een nieuwe, wettelijk voorgeschreven procedure in het leven geroepen worden.

Op grond van het onderzoek deed de fractie van D'66 op 11 november 1969 in de Tweede Kamer een reeks van voorstellen met betrekking tot de procedure en de inhoud van gemeentelijke bestemmingsplannen, de lengte van de procedures en het instellen van een nieuwe, wettelijk voorgeschreven procedure voor nationale bestemmingen (Zie bijlage). De Minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening, de heer Schut, heeft deze voorstellen voorgelegd aan de Raad van Advies voor de Ruimtelijke Ordening, met het verzoek om over de voorgestelde procedure voor nationale bestemmingen een spoedadvies te geven. De Raad heeft aan dit verzoek voldaan door reeds op 10 maart 1970 het 'Advies inzake inspraak bij de bepaling van nationale bestemmingen' uit te brengen.

In de nota 'Openbaarheid bij de voorbereiding van het ruimtelijk beleid' (nr. 12.006) van 19 september 1972 neemt de regering een standpunt in ten opzichte van verschillende van de D'66 voorstellen, met name met betrekking tot de nationale bestemmingen, waarvoor echter de term 'planologische kernbeslissingen' wordt gebruikt.

I. PLANOLOGISCHE KERNBESLISSINGEN

A. Wetgeving

De regering is van plan een procedure voor planologische kernbeslissingen (PPK) vrijwillig bij wijze van experiment in een aantal gevallen te gaan volgen, zonder deze procedure in de wet op te nemen. Een uitzondering vormt de aanwijzingsbevoegdheid van de minister voor de ruimtelijke ordening over de inhoud van bestemmingsplannen.

Hiervoor wordt wél een aanvulling op de WRO voorbereid.

De toezegging van een vrijwillige toepassing is op zichzelf erg mooi, maar o.i. is een spoedige wettelijke regeling van de gehele nieuwe procedure dringend gewenst uit het oogpunt van rechtzekerheid. Daarbij komt dat wij graag verschillende delen van de procedure anders zouden willen regelen dan de regering nu aangeeft.

Bovendien zal het niet mogelijk zijn om te volstaan met een simpele aanvulling van de WRO om de minister een directe aanwijzingsbevoegdheid te geven voor bestemmingsplannen. Om te voorkomen dat de gemeenten en de provincie samen door anticipatie de uitvoering van een uit nationaal oogpunt noodzakelijk plan kunnen blokkeren, is een nadere regeling van de anticipatie bij deze nieuwe procedure vereist. Dit vraagt weer een nadere regeling van het nemen van voorbereidingsbesluiten op nationaal niveau.

Men moet bedenken dat het hier juist gaat om het nemen van voor ons land zeer belangrijke beslissingen op ruimtelijk gebied, zodat een wettelijke regeling echt wel urgent is!

Zelfs wanneer dit kalenderjaar een wetsontwerp wordt ingediend zal het nog geruime tijd duren voordat de eerste procedures volgens de nieuwe wet kunnen starten. Wij begrijpen daarom het ongeduld van de Raad van Advies voor de Ruimtelijke Ordening, die zich in het advies over de regeringsnota op 8 maart 1973, teleurgesteld afvraagt waarom de bedoelde experimenten niet hadden kunnen plaatsvinden in de jaren die zijn verlopen na november 1970, toen de minister verklaarde een dergelijke procedure bij wijze van proef te zullen toepassen.

We doen dan ook een beroep op de regering om, in overeenstemming met Keerpunt '72, /het regeerakkoord van de progressieve drie, zo snel mogelijk een wetsontwerp betreffende de procedure voor planologische kernbeslissingen in te dienen. Zo nodig kan de wettelijke regeling later, na enkele jaren praktijkervaring, aangepast worden aan gebleken bezwaren.

B. Voor welke onderwerpen?

In de gedachtengang van D'66 behoort een PPK te gelden voor alle maatregelen en plannen die van zwaarwegende betekenis zijn voor het nationale ruimtelijke beleid. Ook de Raad van Advies gaat uit van

een ruime toepassing van deze procedure. Genoemd werden o.a. het verlenen van concessies, het uitvoeren van waterstaatswerken, het aanwijzen van terreinen voor militaire doeleinden, het bepalen van tracés voor pijpleidingstraten, water- en landwegen, beslissingen in het kader van de industriespreiding, het aanbrengen van wijzigingen in het openbaar vervoersnet en het ondernemen van landreconstructieprojecten.

De regering wil de nieuwe procedure alleen toepassen voor beslissingen en standpuntenbepalingen over hoofdlijnen en beginselen, die van belang zijn voor het nationaal ruimtelijk beleid en voor beslissingen over concrete beleidsplannen, die van belang zijn voor het nationaal ruimtelijk beleid, maar afwijken van de vastgestelde hoofdlijnen en beginselen.

Wij achten het onderscheid tussen beslissingen over concrete beleidsplannen die wèl of niet afwijken van de hoofdlijnen en beginselen, erg vaag en moeilijk te hanteren. Dit onderscheid mag o.i. niet het beslissende criterium zijn bij de vraag of een PPK dient te worden gevolgd. Ook bij beslissingen over belangrijke concrete beleidsplannen die niet afwijken van de hoofdlijnen en beginselen behoort naar onze mening de PPK in het algemeen toepassing te vinden; dat geldt speciaal als de PPK leidt tot het geven van een ministeriële aanwijzing (zie punt I.00). Juist de wijze waarop de meer algemene hoofdlijnen en beginselen worden vertaald in concrete beleidsplannen heeft nl. voor ons land belangrijke consequenties, zoals ook de Raad van Advies betoogt. In het bijzonder is nog een nadere afweging van belangen en een toetsing van nieuwe inzichten volgens de PPK vereist wanneer geruime tijd is verlopen tussen de aanneming van de algemene hoofdlijnen en beginselen en de concretisering in beleidsplannen.

Wij zijn overigens benieuwd van de regering te vernemen of de PPK ook zal worden toegepast voor belangrijke ruimtelijke projecten die nog niet zijn uitgevoerd, maar waarvoor thans reeds de wettelijke procedures officieel zijn afgesloten, zoals de inpoldering van de Markerwaard en de afsluiting van de Oosterschelde.

C. Het in tweeën knippen van de procedure

De D'66-fractie heeft indertijd voorgesteld voor de maatregelen en plannen die van zwaarwegende betekenis zijn voor het regeringsbeleid inzake de ruimtelijke ordening, een zogenaamd 'nationaal facetplan' te laten vaststellen. Zo'n nationaal facetplan zou de burgers rechtstreeks binden, evenals het gemeentelijke bestemmingsplan, waarvoor het in de plaats treedt.

De regering neemt dit - in navolging van de Raad van Advies - niet over, maar wil de door ons voorgestelde nationale facetplannen als het ware in tweeën knippen en wel door een splitsing in: het vaststellen van een principebesluit op nationaal niveau, dat de hoofdlijnen van het project aangeeft, en de uitwerking van dit principebesluit in de gemeentelijke bestemmingsplannen volgens de bestaande procedures, zo nodig via een ministeriële aanwijzing.

Ons inziens heeft dit als bezwaar dat bij de toepassing van deze opzet een veel onoverzichtelijker procedure zal ontstaan, die als regel ook veel langer zal duren dan volgens ons voorstel. Gebruik van anticipatie- en uitzonderingsregelingen zal dan waarschijnlijk vaak noodzakelijk blijken te zijn. Wij blijven dus wat dit betreft de voorkeur voor ons oorspronkelijk voorstel behouden, ook al beschouwen wij de door de Raad van Advies en de regering aangegeven procedure in het algemeen als een verbetering ten opzichte van de bestaande situatie.

D. De rol van de Tweede Kamer

De regering heeft het plan, in overeenstemming met de oorspronkelijke voorstellen van de D'66-fractie, de Tweede Kamer bij de PPK te betrekken op een soortgelijke wijze als art. 2, derde lid, WRO thans aangeeft. D.w.z. dat aan een planologische kernbeslissing geen uitvoering zal worden gegeven binnen een vastgestelde termijn na de mededeling hierover aan de Tweede Kamer, tenzij de Tweede Kamer deze mededeling op een vroeger tijdstip voor kennisgeving heeft aangenomen. De Raad van Advies heeft evenwel voorgesteld de Tweede Kamer op een andere wijze in te schakelen, nl. door een procedure toe te passen zoals thans geldt voor de goedkeuring van verdragen met vreemde mogendheden. De Tweede Kamer zal in dat geval de planologische kernbeslissing uitdrukkelijk of stilzwijgend moeten goedkeuren voordat

deze rechtskracht kan verkrijgen (vetorecht). Bij nader inzien vinden wij de methode van de Raad van Advies beter dan ons oorspronkelijk voorstel, omdat hierdoor een verantwoorde versterking van de controle mogelijkheid voor het parlement ontstaat. Hopenlijk zal de regering bij de indiening van een wetsontwerp een regeling opnemen die aansluit bij de visie van de Raad van Advies.

E. Uitwerking regeringsvoorstellen

Mocht de regering toch blijven vasthouden aan de hoofdopzet van de in de regeringsnota aangegeven procedures voor planologische kernbeslissingen, dan willen wij ter verbetering daarvan nog de volgende suggesties doen:

1. Bepaald behoort te worden dat wanneer de regering meent dat de PPK moet leiden tot een ministeriële aanwijzing t.o.v. de inhoud van een streek- of bestemmingsplan, de (concept)aanwijzing gelijktijdig met het beleidsvoornemen moet worden gepubliceerd en later ook gelijktijdig met de regeringsbeslissing aan de Tweede Kamer moet worden overgelegd. Een dergelijke bepaling is nodig om verrassingen à la Shell-Moerdijk te voorkomen.
2. Voorafgaande aan het nemen van een definitieve beslissing door de regering behoort in alle gevallen tenminste één hoorzitting gehouden te worden.
3. Een periode van drie maanden om de planologische kernbeslissing serieus te behandelen kan voor de Tweede Kamer te kort zijn. Daarom moet het bij voorbeeld mogelijk worden dat deze termijn op verzoek van de Tweede Kamer met nog eens drie maanden wordt verlengd.
4. Teneinde de gehele procedure niet onmogelijk lang te maken dient het voorstel van de Raad van Advies overgenomen te worden om een speciale verkorte en vereenvoudigde beroepsprocedure in te stellen waarbij de beslissing van de gedeputeerde staten wordt overgeslagen.

5. Uitgesloten moet worden dat gemeente en provincie samen kunnen anticiperen, waardoor het nationale ruimtelijke beleid wordt doorkruist. Alleen de minister dient onder speciale voorwaarden te kunnen anticiperen. Voorgeschreven behoort te worden dat daarvoor een 'verklaring van geen bezwaar' van de Tweede Kamer vereist is.

II.

GEMEENTELIJKE BESTEMMINGSPLANNEN

De regering gaat er - in navolging van de Raad van Advies - van uit dat er op dit moment nog weinig aanleiding toe bestaat de openheid en de inspraak bij de voorbereiding van het ruimtelijk beleid op provinciaal en gemeentelijk niveau te bevorderen door wijziging of aanvulling van de Wet en het Besluit op de Ruimtelijke Ordening. De bestaande wettelijke procedures zouden op zichzelf voldoende mogelijkheden bieden om in alle fasen van de voorbereiding voldoende recht te doen aan de eisen van openbaarheid, inspraak en participatie. Voorts zou ook hier het nemen van experimenten met inspraakmethoden allereerst wenselijk zijn. Op dit moment zou daarom volgens de regering volstaan kunnen worden met enkele incidentele wettelijke maatregelen, zoals het verbeteren van de anticipatieprocedure o.a., door de gemeenteraad bij de beslissing hierover te betrekken.

Wij vinden dat laatste op zichzelf erg belangrijk, maar wij wijzen de conclusie af dat het bij een enkele wijziging of aanvulling kan blijven. In 1969 heeft de fractie aangegeven dat de bestaande procedures op een groot aantal grote en kleine punten zodanig te kort schieten, dat wijziging en aanvulling van de wettelijke voorschriften dringend noodzakelijk is. Deze tekortkomingen bestaan ondertussen nog steeds, waardoor een werkelijke inspraak van de bevolking soms ernstig wordt belemmerd.

Wij vragen de regering dan ook om op korte termijn een wijziging en aanvulling van de Wet en het Besluit op de Ruimtelijke Ordening voor te bereiden, waarbij onze concrete suggesties worden opgenomen.

B I J L A G E

=====

Geactualiseerde samenvatting van het memorandum betreffende de voorstellen van de heer Nypels (D'66) tot verbetering van de (inspraak) procedures bij de ruimtelijke ordening, gedaan in de Tweede Kamer tijdens de behandeling van Hoofdstuk XI van de Rijksbegroting voor 1970.

(Zie: Handelingen Tweede Kamer, 11 november 1969, Zitting 1969/70, blz. 830 - 832)]

I.

GEMEENTELIJKE BESTEMMINGSPLANNEN.

- A. Met betrekking tot de procedure en de inhoud van gemeentelijke bestemmingsplannen verdienen de volgende aanvullingen van de Wet op de Ruimtelijke Ordening aanbeveling:
1. Bepaald dient te worden dat bezwaarschriften welke abusievelijk zijn gericht aan het college van burgemeester en wethouders behoren te worden behandeld als waren zij bij de gemeenteraad ingekomen. Ons is gebleken dat in een aantal gevallen dergelijke bezwaarschriften terzijde worden geschoven, hetgeen wij als een overdreven formele handelwijze beschouwen.
 2. Vastgelegd behoort te worden dat niet het college van burgemeester en wethouders, maar de raad of een commissie uit zijn midden de indieners van bezwaren in een openbare zitting moet horen. Het is namelijk een algemeen beginsel van behoorlijke procedure dat het horen van bezwaarden geschiedt door de instantie die over de ingebrachte bezwaren beslist en niet door degenen, die het ontwerp hebben opgesteld.
 3. Indien in dringende gevallen tot anticiperen moet worden overgegaan, zal zowel van de gemeenteraad als van gedeputeerde staten een verklaring van "geen bezwaar" moeten worden verkregen. Een verklaring van geen bezwaar zal alleen afgegeven mogen worden wanneer: een periode van twee weken ter visie legging in acht is genomen, een hoorzitting heeft plaatsgevonden als gedurende die periode bezwaren zijn ingebracht, en een openbaar verslag van de bezwaren en van de hoorzitting bij het verzoek om een verklaring van geen bezwaar is overgelegd.

- B. Ook het Besluit op de Ruimtelijke Ordening vraagt aanvulling en wel op de volgende punten:
1. Voorgescreven dient te worden dat aan de opstelling van een ontwerpbestemmingsplan een openbare discussie voorafgaat over de doelstellingen die aan het plan ten grondslag moeten liggen (bv. aan de hand van een doelstellingsnota die tevens de belangrijkste alternatieve mogelijkheden aangeeft)¹⁾. Hierdoor wordt inspraak mogelijk op een tijdstip dat het gemeentebestuur nog geen min of meer definitieve standpunten heeft ingenomen. Dit zal ertoe leiden dat de bevolking kan meedenken en - in tegenstelling met de praktijk in vele gevallen - ook werkelijk invloed kan uitoefenen op de uiteindelijke inhoud van het plan. De verplichting kan wellicht vervallen wanneer een dergelijke discussie reeds heeft plaatsgevonden bij de opstelling van een structuurplan.
 2. Het Besluit moet richtlijnen bevatten met betrekking tot de omschrijving van industriële bestemmingen in de bestemmingsplannen. Hierbij valt met name te denken aan objectieve criteria ten aanzien van de zwaarte van de industrie, het risico van calamiteiten en de te verwachten invloed op het milieu.
 3. Het is ons gebleken dat binnen het wettelijk kader de ter visie legging van bestemmingsplannen zeer onopvallend kan geschieden. Derhalve lijkt ons een rondschrijven gewenst aan allen die bij een bepaald plan betrokken zijn (bijv. als inwoner van het gebied waarop het plan invloed heeft). In dit rondschrijven, alsmede in de wettelijk verplichte aankondigingen zou voorts een voorleken duidelijke omschrijving van de omgrenzing van het plan alsmede van de strekking ervan moeten worden vermeld.
 4. Een bestemmingsplan met bijbehorend kaartmateriaal behoort, vanaf de eerste ter visie legging, maximaal tegen kostprijs voor een ieder verkrijgbaar te zijn.
 5. Burgemeester en wethouders moeten naar onze mening tijdig, dus voordat tot hernieuwde ter visie legging wordt overgegaan, aan de indieners van bezwaren hun beslissing mededelen. Deze beslissing dient in elk geval een volledige motivering te bevatten met betrekking tot de ingediende bezwaren.

II.

LANGE DUUR VAN DE PROCEDURES.

Ten aanzien van het probleem van de lengte van de (beroeps)procedures zouden wij het volgende willen voorstellen:

1. Met betrekking tot de procedure op provinciaal niveau:
In art. 28 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening wordt thans voor de beslissing van gedeputeerde staten omtrent de goedkeuring van een bestemmingsplan een termijn van ten hoogste zes maanden gesteld, met dien verstande dat de beslissing met ten hoogste één maal zes maanden kan worden verdaagd. Beide termijnen zouden met drie maanden kunnen worden bekort.

2. Met betrekking tot de procedure op landelijk niveau:
Tijdsbesparing kan worden verkregen door een wettelijk voorschrift een beroepschrift gericht tot de Kroon te doen adresseren aan de Voorzitter van de Afdeling voor de geschillen van bestuur van de Raad van State overeenkomstig de in de Wet Beroep Administratieve Beschikkingen getroffen regeling.
Voorts verdient het o.i. aanbeveling in de wet een termijn op te nemen voor het nemen van een beslissing door de Kroon na ontvangst van het advies van de Afdeling van de Raad van State. Als sanktie kan worden gesteld dat bij overschrijding van deze termijn dit advies automatisch kracht van Koninklijk Besluit krijgt. Een periode van drie maanden is o.i. voldoende om te waarborgen dat de mogelijkheid voor de minister om contrair te besluiten niet wordt uitgesloten. In deze gedachtengang zou passen het voorschrift dat het advies van de Afdeling, zodra het is uitgebracht, voor een ieder ter inzage wordt gelegd, terwijl tevens een afschrift dient te worden toegezonden aan degenen die beroep op de Kroon hebben ingesteld.
Van de terinzagelegging behoort aankondiging plaats te vinden in de Staatscourant en twee dag- of weekbladen die in de desbetreffende gemeenten worden verspreid.

Bovendien zou een nuttig effect kunnen uitgaan van een voorschrift er toe strekkend dat elke uitspraak van de Kroon vergezeld dient te gaan van een overzicht van de data van raadpleging van diverse instanties en van de ontvangen antwoorden. Een dergelijk voorschrift zal deze instanties tot spoed kunnen prikkelen, hetgeen de beroepsprocedure zal verkorten.

III.

NIEUWE PROCEDURE VOOR NATIONALE BESTEMMINGEN.

Voor maatregelen en plannen die van zwaarwegende betekenis zijn voor het regeringsbeleid inzake de ruimtelijke ordening moet een nieuwe wettelijke procedure worden voorgeschreven. Deze behoort een voldoende inspraak van de burgers en de gekozen volksvertegenwoordigingen op gemeentelijk, provinciaal en landelijk niveau te waarborgen. De wettelijk voor te schrijven procedure zou ongeveer als volgt kunnen zijn:

De meest gereede partij richt zich tot de minister belast met de zorg voor de ruimtelijke ordening, met het verzoek een zogenaamd "nationaal facetplan" te entameren. Het hier bedoelde nationale facetplan zal de burgers rechtstreeks binden op overeenkomstige wijze als het gemeentelijke bestemmingsplan, waarvoor het in de plaats treedt. Het kan de konkretisering aangeven van één of meer facetten van het ruimtelijk beleid voor bepaalde regio's of voor het gehele land.

Indien de minister dit verzoek inwilligt, stelt hij - de Rijksplanologische Commissie alsmede de betrokken gemeente - en provinciale besturen gehoord - het ontwerp voor dit facetplan vast. Een afwijzing van het verzoek geschiedt met redenen omkleed.

Het ontwerp wordt na de vaststelling toegezonden aan alle instanties wier belangen bij deze wijziging zijn betrokken, waaronder de in aanmerking komende interdepartementale adviescolleges.

Het ontwerp ligt gedurende zes weken ter sekretaris van de betrokken gemeenten voor een ieder ter inzage. De nederlegging wordt bekend gemaakt op overeenkomstige wijze als voor bestemmingsplannen is voorgeschreven. Gedurende de termijn van ter visie legging kan een ieder - derhalve ook de gemeente - en provinciale besturen - schriftelijk, tot de Kroon te richten, bezwaren indienen bij de voorzitter van de Afdeling voor de geschillen van bestuur van de Raad van State.

Binnen drie maanden na afloop van de termijn van ter visie legging beslist de Kroon, de Raad van State, Afdeling voor de geschillen van bestuur gehoord, omtrent de vaststelling van het facetplan. De Afdeling brengt haar advies, dat gepubliceerd dient te worden, niet uit alvorens overeenkomstig titel II van de Wet op de Raad van State belanghebbenden zijn opgeroepen om in een openbare vergadering desgewenst persoonlijk of door hun gemachtigden hun standpunt toe te lichten. De Afdeling betreft in haar advies tevens het standpunt van de interdepartementale adviescolleges.

Van de beslissing omtrent het facetplan wordt mededeling gedaan aan de Staten-Generaal. Deze beslissing krijgt - net als bij de procedure voor de goedkeuring van verdragen met andere mogendheden - alleen rechtskracht wanneer zij door de Staten-Generaal uitdrukkelijk of stilzwijgend is goedgekeurd.²⁾ Stilzwijgende goedkeuring wordt geacht te zijn verleend na verloop van bv. twee maanden nadat de beslissing aan de Staten-Generaal is voorgelegd, tenzij binnen deze termijn door of namens één der Kamers of door tenminste een vijfde van het aantal leden van een der Kamers de wens te kennen is gegeven de beslissing aan de uitdrukkelijke goedkeuring te laten onderwerpen. De uitdrukkelijke goedkeuring wordt verleend bij de wet. In dat geval ontbreekt het amenderingsrecht dat de Tweede Kamer heeft bij daden van formele wetgeving.

Het facetplan ligt na de vaststelling door de Kroon ter gemeentesekretarie voor een ieder ter inzage. De nederlegging wordt bekend gemaakt op overeenkomstige wijze als voor bestemmingsplannen is voorgeschreven. Bij toepassing van de nieuwe procedure zal in principe geen anticipatie mogelijk zijn.

Indien de voorgestelde procedure wordt ingevoerd, moeten de artikelen 65 en 66 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening, volgens welke de minister de bevoegdheid heeft in bepaalde gevallen de wet niet toe te passen, worden geschrapt. In deze gedachtengang zal het waarschijnlijk verder passen de huidige regeling ten aanzien van de nationale facetplannen (art. 2, lid 3) te laten vervallen.

Noten:

- 1) Nieuw punt.
- 2) In de oorspronkelijke voorstellen werd hier de bestaande procedure voor de vaststelling van nationale facetplannen (volgens art. 2 Wet Ruimtelijke Ordening) aangegeven. De Raad van Advies voor de Ruimtelijke Ordening heeft evenwel in het Advies inzake inspraak bij de bepaling van nationale bestemmingen van 10 maart 1970 de voorkeur uitgesproken voor toepassing van een soortgelijke procedure als voor de goedkeuring van tractaten (volgens de artikelen 60 en 61 van de Grondwet). Deze voorkeur heeft de indiener van de voorstellen overgenomen. (Zie: Handelingen Tweede Kamer, 19 november 1970, Zitting 1970-1971, blz. 1136).